

styrke begyndt paa et bestemt Klokkeslet, Landsættelsen af et fjendtligt Korps paa 20,000 Mand enten ved Helsingør eller ved Køge, begyndt paa et andet Klokkeslet. Hvor og naar ville de to Styrker støde sammen? Hvilken Styrke ville de have paa begge Sider, og hvilken Chance vil der være for Udfaldet af Kampen, naar den skal foregaa i aaben Mark? Der maa her kunne skabes en Viden, som man er forpligtet til at bøje sig for og respektere, hvis der overhovedet er noget Omraade, hvor Sagkundskaben skal kunne gøre sig gældende. Er der noget Omraade, hvor en Konflikt mellem Tro og Viden nødvendigvis maa ende med, at Troen ligger under, maa det være paa dette, selv om Troen er formet efter den bedste Definition: Bestandighed i det, som haabes, en fast Overbevisning om det, som ikke ses.

Sagkundskaben har ogsaa efter min Mening allerede givet et Svar paa dette Spørgsmaal. Vi behøve ikke først at spørge, vi have Svaret, vi have det i Sagkundskabens Betænkning i Forsvarskommissionen, som jeg skal tillade mig at oplæse et lille Stykke af: „For at slaa denne Styrke i aaben Mark maatte vi imidlertid raade over en meget betydelig Overmagt, ikke blot paa Grund af vore Troppers mindre gode Uddannelse, men ogsaa fordi det Objekt, der skal dækkes“ — nemlig København —, „har en stor Udstrækning, og Fjenden vil true med Angreb paa forskellige Sider“. „For at have nogle Chancer vil et saadant Forsvar kræve hele vor nuværende Hær, der altsaa maatte mobiliseres og samles ved København, hver Gang den politiske Situation blev truende.“ Men hele vor nuværende Hær kan ikke mobiliseres og samles, medens det fjendtlige Landgangskorps foretager sin første Dagsmarch paa Sjælland. Det tror ingen, heller ikke det ærede Medlem fra Ringkøbing.

Regeringen har ogsaa udtalt sig om dette Spørgsmaal og det i meget kraftige Ord. Det er dels Ordene i Motiverne til Forslaget om Anlæg af den ydre Linie, dem har jeg citeret, og dem skal jeg ikke anføre mere, men Sagen blev ogsaa berørt af den højtærede Konseilspræsident i hans Tale i Tirsdags. Om Chancen for at slaa en Fjende i aaben Mark, selv om Mobiliseringen er sikret, siger den højtærede Konseilspræsident nogle Ord, som jeg skal tillade mig at oplæse. Den højtærede Konseilspræsident udtaler, at en nærmere

Undersøgelse vil vise, „at et saadant Forsvar ikke med Udsigt til Held kan føres af den mobile Hær alene. Eet er jo en Kamp i aaben Mark, hvor Hæren kan gaa tilbage fra Stilling til Stilling og i det hele er friere stillet i sine Bevægelser; et andet er det at skulle dække en Front af flere Miles Længde mod en sandsynligvis bedre øvet og stærkere organiseret Fjende af mindst samme Styrke som den, Forsvaret kan byde paa, og som kan koncentrere sine Kræfter, omtrent som han vil.“ Selv om nu altsaa Mobiliseringen er forudsat, vil, tilføjer den højtærede Konseilspræsident, „en saadan Kamps Udfald være omtrent givet og, tror jeg, ende med en frygtelig Katastrofe, naar der ikke findes en forberedt Stilling, som kan yde Forsvarerne den fornødne Støtte.“ Jeg gad vide, om der nogen Sinde er undsluppet den højtærede Konseilspræsident over Tændernes Gærde et saa stærkt Udtryk som dette: „en frygtelig Katastrofe“. Det er det Resultat, som Konseilspræsidenten, den ansvarlige Regering, er kommen til, at naar vi ikke have disse forberedte Stillinger, staa vi overfor: en frygtelig Katastrofe.

Hvorledes er det muligt herefter at fastholde Troen paa, at det gaar nok alligevel, og hvilket Ansvar paadrager ikke den Politiker sig, som alligevel vil bygge et Forsvarsprogram paa sin gode Tro. Vi have en Gang her i Landet for ikke længe siden, nemlig den 8. September 1908, set, hvilket kort Skridt der er fra den gode Tros Standpunkt til den frygtelige Katastrofe, der er lige saa langt som fra Kapitolium til den tarpeiske Klippe. Vi skulde nødig gøre den Erfaring een Gang til under langt alvorligere Forhold, at et politisk Parti „danser paa sit Rhodos“, som er bygget paa den gode Tro, og saa er der kun det korte Skridt fra den gode Tro til den frygtelige Katastrofe.

Det maa antages, at den højtærede Konseilspræsident ikke har vundet sin Overbevisning om Nødvendigheden af Københavns Sikring mod Overrumpling fra Landsiden ved selvstændigt at adoptere det Ræsonnement, General Kühnel har opstillet i Kommissionsbetænkningen. Alt borger for, at Regeringen har taget Spørgsmaalet op til ny selvstændig Prøvelse, er kommen til sit Resultat ved selvstændig Tænkning og maaske oven i Købet er gaaet ud fra en forudfattet Mening imod Nødvendigheden af faste Værker. Netop deri ligger en Borgen for, at Resultatet,